

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **E. S.**, nar. X
bytem X
zastoupen JUDr. Emilem Flegem, advokátem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Ke Skalce 5907/47, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného dne 9. 2. 2024, č.j. KUJI 16306/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, správního odboru (dále je „prvostupňový správní orgán“ či „magistrát“) ze dne 18. 12. 2023, č. j. MMJ/SPO/225134/2023, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých

přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Toho se dopustil tím, že dne 20. 12. 2022 zaslal M. M. dopis, ve kterém ho označil výrazy jako „čůráček, kretén, debil, hovnožer“, čímž mu úmyslně ublížil na cti tím, že jej hrubě urazil. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a taktéž povinnost paušální náhrady nákladů řízení.

II. Podání účastníků

2. Žalobce v žalobě namítá, že výroky správních rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné, neboť v nich není jednoznačně identifikována poškozená osoba, již mělo být ublíženo na cti. Brojí též proti tomu, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami, které formuloval již v předcházejícím odvolání proti v pořadí prvnímu (žalovaným zrušenému) rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Stěžejní část žalobní argumentace pak směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Žalobce je přesvědčen, že se ve správním spise nenacházejí takové podklady, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že spáchal předmětný přestupek.
3. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, pročez navrhl zamítnutí žaloby. Osoba přímo postižená spácháním přestupku není účastníkem řízení, tudíž její identifikace ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí byla zcela dostatečná a nevyvolávala jakoukoli hrozbu záměny. Magistrát se ve svém druhém rozhodnutí řádně vypořádal s námitkami žalobce uplatněnými v průběhu celého řízení, a to včetně prvního odvolání ve věci. Z emocionální zainteresovanosti a větných slovních spojení užitých v předmětném dopise je dle žalovaného zřejmé, že jej sepsal právě žalobce.
4. V replice následně žalobce polemizuje z konkrétními formulacemi z vyjádření žalovaného.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba **není** důvodná.

III.A Nepřezkoumatelnost výroků rozhodnutí

7. Žalobce poukazuje na § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích a § 18 odst. 2 správního řádu a dovozuje z nich povinnost správního orgánu v rozhodnutí o přestupku jednoznačně identifikovat poškozenou osobu pomocí jejího jména, příjmení, data narození a místa trvalého bydliště. Jelikož v prvostupňovém i napadeném správní rozhodnutí nebylo takto postupováno, nelze z nich dle žalobce zjistit, komu konkrétně mělo být ublíženo na cti.
8. Ze správního spisu se podává, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je toliko uvedeno, že žalobce „měl dne 20. 12. 2022 zaslat M. M. dopis“, nejsou zde tedy připojeny bližší identifikační údaje poškozené osoby. Z odůvodnění rozhodnutí však vyplývá, že M. M. je příslušníkem Policie České republiky, který žalobce dne 14. 8. 2021 zastavil poté, co s vozidlem překročil „plnou čáru“, vyhotovil oznámení o podezření o spáchání přestupku ze strany žalobce a následně proti němu svědčil v průběhu správního řízení vedeného Městským úřadem v Moravských Budějovicích. Ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaného je pak uvedeno, že se jedná o řízení zahájené „na základě souhlasu M. M. (nar. X)“; z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že M. M. je policistou, který figuroval v řízení

o přestupku žalobce vedeném u Městského úřadu v Moravských Budějovicích pod sp. zn. MUMB/ODSH/1981/2023. Konečně v průběhu řízení o dopravním přestupku žalobce se konalo ústní jednání před prvostupňovým správním orgánem dne 11. 7. 2023, jehož se poškozený v pozici svědka osobně účastnil; v protokolu o tomto procesním úkonu je pak M. M. identifikován též datem narození a adresou trvalého pobytu. Poškozený v rámci nynějšího přestupkového řízení o zásahu do jeho cti neuplatnil nárok na náhradu škody nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení.

9. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona některých přestupcích se fyzická osoba „*dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.*“
10. Podle § 68 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“), je účastníkem řízení o přestupku mimo jiné „*poškozený v části řízení, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení.*“
11. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části „*uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2).*“
12. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu se „*údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.*“
13. Soud předně konstatuje, že z ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, ve spojení s § 18 odst. 2 věty druhé a § 68 odst. 2 správního řádu a § 68 písm. b) přestupkového zákona nevyplývá žalobcem prezentovaná povinnost správních orgánů nutně identifikovat osobu M. M. ve výroku rozhodnutí o přestupku jeho datem narození a místem trvalého bydliště. Ten totiž v přezkoumávaném přestupkovém řízení neuplatnil nárok na náhradu škody či vydání bezdůvodného obohacení. Poškozený je však účastníkem řízení pouze v té jeho části, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení; *a contrario* tedy v jiné části řízení (případně pokud takový nárok není uplatněn) účastníkem vůbec není (srov. JEMELKA, Luboš. § 68 [Účastníci řízení]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 572, marg. č. 26.) Na jeho identifikaci ve výroku rozhodnutí proto bez dalšího nelze klást požadavky uvedené v § 18 odst. 2 správního řádu.
14. Je pochopitelně nezbytné, aby osoba, jíž žalobce ublížil na cti, byla v řízení o takovém přestupku jednoznačně ztotožněna tak, aby byla nezaměnitelná s jinou. Tomu požadavku ovšem správní orgány v projednávané věci dostály. Z odůvodnění správních rozhodnutí ve spojení s obsahem správního spisu bezpečně vyplývá, že žalobce ublížil na cti *policistovi M. M., nar. X, trvale bytem X, který dne 14. 8. 2021 zastavil vozidlo řízené žalobcem, vyhotovil oznámení o podezření o spáchání přestupku a v průběhu přestupkového řízení vedeného Městským úřadem v Moravských Budějovicích pod sp. zn. MUMB/ODSH/1981/2023 podal k dané věci svědeckou výpověď*. Osoba poškozeného je v nynějším případě souhrnem všech těchto skutečností identifikována naprosto dostatečně, jednoznačně a nezaměnitelně s jinou. Nelze formalisticky lpět na tom, aby všechny tyto údaje byly precizovány taktéž ve výroku správního rozhodnutí; ostatně, jak shora uvedeno, z právní úpravy takový požadavek

nevyplývá. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, že nemohl zjistit, komu konkrétně měl ublížit na cti, neboť ze správních rozhodnutí ve spojení s listinami založenými ve správním spise tato informace jednoznačně vyplývá.

III.B Nevypořádání odvolacích námitek

15. Žalobce dále obsáhle cituje ze svého v pořadí prvního odvolání a namítá, že tato jeho argumentace (týkající se zejména toho, že za něj přestupek řešila Motoristická vzájemná pojišťovna) nebyla žalovaným nikdy vypořádána. Následně odkazuje na řadu soudních rozhodnutí pojednávajících o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
16. Ve vztahu k této žalobcově námitce je třeba předně shrnout průběh správního řízení. Magistrát nejprve svým rozhodnutím ze dne 11. 7. 2023, č. j. MMJ/SPO/128869/2023, uznal žalobce vinným spácháním přestupku proti občanskému soužití. Žalobce proti němu brojil blanketním odvoláním, které k výzvě správního orgánu doplnil svým podáním ze dne 31. 8. 2023; právě z tohoto podání žalobce citoval v podané žalobě a poukazoval na nereflexivní řešení těchto jeho námitek. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 2. 10. 2023, č. j. KUJI 91597/2023, v pořadí první rozhodnutí magistrátu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, neboť jej shledal zejména v části týkající se odůvodnění uloženého správního trestu nepřezkoumatelným. Žalovaný se tedy argumentací formulovanou v doplnění odvolání věcně nezabýval; prvostupňovému správnímu orgánu ovšem mimo jiné uložil, aby se v odůvodnění nového rozhodnutí náležitě vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání a jeho doplnění. Magistrát poté vydal dne 18. 12. 2023 rozhodnutí č. j. MMJ/SPO/225134/2023, ve kterém se připomínkami žalobce uplatněnými v doplnění odvolání ze dne 31. 8. 2023 výslovně zabýval. Poměrně obsáhle vysvětlil, proč nepovažuje tvrzení žalobce o tom, že za něj věc řešila Motoristická vzájemná pojišťovna, která tudíž měla k dispozici kopii správního spisu, za důvodnou pochybnost o jeho autorství předmětného dopisu (str. 3-4 prvostupňového správního rozhodnutí). Také proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které opětovně podal jako blanketní. Žalobce byl vyzván, aby jej doplnil ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy, k čemuž došlo 25. 1. 2024; poskytnutá lhůta mu tedy uplynula dne 30. 1. 2024. Žalobce ovšem své odvolání doplnil teprve dne 9. 2. 2024, avšak téhož dne již žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí; s doplněním jeho odvolání se tudíž nemohl seznámit. Žalovaný proto přezkoumal rozhodnutí magistrátu a řízení, které jeho vydání předcházelo, toliko z hlediska jeho souladu s právními předpisy, přičemž neshledal žádná pochybení, která by způsobovala jeho nezákonnost.
17. Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé správního řádu platí, že *„odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“*
18. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019-36, který vyslovil následující: *„Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad*

napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. naposledy rozsudek ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, bod 12, s citací další judikatury). Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovozovat, že by byl odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatel brojil proti obvinění z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami.“

19. Žalobce má tedy sice striktně vzato pravdu v tom, že přímo žalovaný jeho námitky formulované v doplnění odvolání ze dne 31. 8. 2023 nikdy věcně neposoudil. Tato skutečnost však není důsledkem pochybení žalovaného, nýbrž laxností samotného žalobce. Jelikož žalovaný shledal v pořadí první rozhodnutí magistrátu nepřezkoumatelným, zcela správně se nezabýval konkrétními odvolacími námitkami žalobce, nýbrž uložil prvostupňovému správnímu orgánu, aby tak nejprve učinil on sám v dalším řízení. Magistrát tohoto pokynu uposlechl a všemi podstatnými (žalobcem v doplnění odvolání prezentovanými) pochybnostmi o jeho vině se zabýval a shledal je neopodstatněnými. Pakliže žalobce s tímto způsobem vypořádání jeho námitek nesouhlasil a požadoval jeho revizi nadřízeným orgánem, měl své odvolání precizovat řádně, případně jej ve stanovené lhůtě doplnit tak, aby žalovaný mohl prvostupňové správní rozhodnutí přezkoumat taktéž z hlediska jeho věcné správnosti. Žalobce tak ovšem neučinil, tedy kvalifikovaným způsobem neprojevil svůj nesouhlas s tím, jak magistrát jeho námitky vypořádal. Žalovaný proto neměl povinnost (neboť to nevyžadoval veřejný zájem), aby se sám znovu vyjadřoval k podání žalobce, na které již jednou bylo ze strany správních orgánů reagováno. Žalovaný tedy postupoval v souladu s § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu, když se s ohledem na absenci konkrétních odvolacích námitek správností prvostupňového správního rozhodnutí (a tedy i způsobem vypořádání žalobcovy argumentace) nezabýval.
20. Z tohoto důvodu není relevantní ani žalobcem hojně odkazovaná judikatura týkající se institutu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V projednávané věci se totiž nejedná o situaci, kdy by žalobcovy námitky zůstaly ze strany správních orgánů zcela oslyšeny. V napadeném rozhodnutí se jimi sice nezabýval přímo žalovaný, ovšem z důvodu procesního postupu žalobce, který řádně a včas nebrojil proti jejich vypořádání magistrátem. Taktéž tvrzení žalobce, že v proběhnuvším správním řízení nebyla vyprádána jeho argumentace z prvního odvolání, proto není důvodná.

III.C Nezjištění skutkového stavu

21. Žalobce taktéž namítá, že správní orgány ve věci rozhodly, aniž by provedly jakýkoli důkaz prokazující jeho vinu.
22. Ze správního spisu vyplývá, že manželka poškozeného nalezla dne 23. 12. 2022 v poštovní schránce obálku, v níž byl vložen dopis a dále kopie usnesení vydaného ve věci řízení o dopravním přestupku žalobce. Tato obálka byla zaslána na adresu trvalého bydliště poškozeného, dopis zjevně byl adresován přímo poškozenému, nebyl nikým podepsán. Obsahuje nejen řadu vulgarit a urážlivých termínů jako „čuráček, kretén, guma, hovnožer, tupan, vůl, fízlovský imbecil“, ale také mnoho individualizovaných narážek směřujících ke konkrétnímu projednávanému přestupku. Pisatel dopisu zmiňuje udání ze strany poškozeného, jeho účast na ústním jednání, protiprávní jednání spočívající v přejetí „plné čáry“, k přestupku mělo dojít před více než rokem, uvádí jméno oprávněné úřední osoby

vyřizující danou přestupkovou věc a poukazuje na hodnocení nekonzistentnosti svědeckých výpovědí policistů při ústním jednání správního orgánu.

23. Proti žalobci přitom bylo vedeno pod sp. zn. MUMB/ODSH/1981/2023 řízení pro podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to kvůli porušení § 4 písm. c) téhož zákona, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 8. 2021 v 19:00 hodin jako řidič motorového vozidla nerespektoval vodorovné dopravní značení. Toto řízení bylo zastaveno usnesením Městského úřadu v Moravských Budějovicích ze dne 23. 11. 2022, neboť odpovědnost za přestupek zanikla. Nad rámec tohoto důvodu pro zastavení řízení daný správní orgán v odůvodnění vyslovil, že svědecké výpovědi zasahujících policistů nevyzněly konzistentně, neboť se lišily ve vzájemných souvislostech, a to i v dílčích částech. Právě tato pasáž byla v usnesení, které bylo přiložené spolu s dopisem do obálky adresované poškozenému, zvýrazněna pomocí zatržení, dopsaných vykřičníků a doplněna o komentář „Cha, cha, cha!“. Policii České republiky následně Městský úřad v Moravských Budějovic sdělil, že poškozený byl v daném přestupkovém řízení vyslechnut jako svědek, o čemž byl sepsán protokol, který obsahuje také jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu poškozeného.
24. Podle § 3 správního řádu *„nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
25. Podle § 69 odst. 2 přestupkového zákona platí, že *„dokud není pravomocným rozhodnutím o přestupku vyslovena vina obviněného, hledí se na něj jako na nevinného. V pochybnostech správní orgán rozhodne ve prospěch obviněného.“*
26. Ze shora uvedených skutečností doložených ve správním spise dle soudu jednoznačně vyplývá, že předmětný dopis se jednoznačně týká právě jednání, kterého se měl dopustit žalobce dne 14. 8. 2021 a kteréžto bylo následně projednáváno Městským úřadem v Moravských Budějovicích pod sp. zn. MUMB/ODSH/1981/2023. Konkrétní skutkové okolnosti a detaily zmíněné v dopise totiž přesně odpovídají údajům o šetření a následném průběhu tohoto správního řízení. Ostatně ani sám žalobce nerozporuje, že se dopis svým obsahem týká právě řízení o jeho dřívějším dopravním přestupku. Stěžejní spornou otázkou tedy je, zda právě žalobce byl pisatelem předmětného dopisu, a tedy zdali to byl on, kdo poškozenému ublížil na jeho cti.
27. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že ve správním spise skutečně není založen žádný důkaz, který by bezprostředně sám o sobě přímo prokazoval autorství dopisu. Soud se však ztotožňuje s názorem správních orgánů, že z řady nepřímých důkazů, z okolností a kontextu projednávané věci lze dospět k závěru, že právě žalobce byl tím, kdo daný dopis sepsal. Žalobce přitom nepředestřel žádnou námitku, která by vyvolávala skutečně důvodné pochybnosti o jeho autorství. Je třeba konstatovat, že toliko velmi omezený okruh osob měl přístup k detailním informacím z přestupkového řízení sp. zn. MUMB/ODSH/1981/2023, které byly užity v dopise. Jediným účastníkem tohoto řízení byl žalobce; tomu bylo také doručováno konečné usnesení o zastavení řízení, které bylo spolu s dopisem vloženo do obálky. Dle soudu nedává zhora žádný smysl, proč by měla daný dopis psát oprávněná úřední osoba, druhá svědkyně policistka X či jakákoli nezúčastněná třetí osoba.

28. Pokud jde o konkrétní námitky žalobce, ten v žalobě předně cituje ze svého doplnění odvolání ze dne 9. 2. 2024, kterým se žalovaný pro jeho opožděnost nemohl zabývat. Žalobce setrvale opakuje, že osobu jménem M. M. nezná. Tento argument ovšem soud nepovažuje za důvodný, neboť žalobce se s poškozeným nutně osobně setkal v rámci dopravní kontroly a následně při ústním jednání před Městským úřadem v Moravských Budějovicích. Se jménem, příjmením a identifikačními údaji poškozeného, včetně adresy místa jeho trvalého pobytu, se žalobce nadto mohl jakožto účastník řízení seznámit také při nahlédnutí do příslušného spisu, konkrétně do protokolu o výsledku svědka, který tyto údaje obsahuje. Žalobce tedy měl nejen podrobné znalosti o způsobu šetření celé jeho dopravní události a o průběhu příslušného správního řízení užitě v dopise, ale měl také k dispozici adresu poškozeného.
29. Žalobce se v řízení dále snažil tvrdit, že dopis vyhotovil někdo ze společnosti Motoristická vzájemná pojišťovna, která mu údajně měla v řízení o dopravním přestupku poskytovat poradenství a připravovat podání, pročez měla k dispozici kopii příslušného správního spisu. Soud zdůrazňuje předně tu skutečnost, že žalobce formálně nebyl v řízení o svém dopravním přestupku nikým zastoupen; žádným způsobem nedoložil ani to, že by měl zapláceno „pojištění“ u Motoristické vzájemné pojišťovny či že by mu ze strany této společnosti byla ve věci předmětného přestupku poskytována jakákoli podpora. Správní orgány sice nepřistoupily k žalobcem navrhovanému výsledku členů představenstva a dalších zaměstnanců Motoristické vzájemné pojišťovny, jimiž chtěl žalobce objasnit, kdo všechno měl přístup k údajům obsaženým v daném správním spise. Soud se však ztotožňuje s názorem správních orgánů, že takové dokazování by bylo nadbytečné. Je nanejvýš nepravděpodobné, že by si osobně členové představenstva byli vědomi všech subjektů, jimž jejich společnost poskytovala služby (svých klientů a jejich případů); soud proto považuje za racionální úvahu správního orgánu, že jejich výslech by nemohl vést k prokázání tvrzení žalobce.
30. Neoznačil ani žádné konkrétní zaměstnance Motoristické vzájemné pojišťovny, které navrhoval ve věci vyslechnout. Dle názoru soudu bylo v kontextu projednávané věci naprosto nepřiměřené požadovat po správním orgánu provedení výsledku všech zaměstnanců (členů) dané společnosti, a to za účelem prokázání tvrzení, že někteří z nich údajně měli být seznámeni s obsahem spisu o dopravním přestupku žalobce. Je totiž třeba akcentovat, že žalobce mohl toto své tvrzení prokázat i jinými (daleko snáze proveditelnými) důkazními prostředky, když mohl například předložit příslušnou smlouvu mezi ním a Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, e-mailovou komunikaci týkající se probírání dané věci (včetně žalobcem tvrzeného zaslání kopie spisu), či přímo sdělit jméno konkrétní osoby, která mu měla tvrzenou podporu a pomoc v dané věci poskytovat. Nadto je ovšem třeba zdůraznit, že i kdyby bylo zjištěno, že informace z předmětného řízení mohl mít k dispozici také ještě někdo další (konkrétně pracovníci Motoristické vzájemné pojišťovny), pak ani tato skutečnost by dle soudu nevzbuzovala skutečně důvodnou pochybnost o tom, že autorem dopisu byl právě žalobce. Nemá žádného logického opodstatnění, proč by po zastavení daného přestupkového řízení, a tedy i skončení žalobcem tvrzené spolupráce s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, měl někdo z jejích zaměstnanců, jakožto ve věci zcela nezúčastněná a nezainteresovaná osoba, posílat natolik emocionální a vulgární dopis zasahujícímu policistovi.

31. Tvrzení žalobce, že dopis týkající se řízení o podezření z jeho dopravního přestupku nezaslal on, nýbrž jiná osoba údajně obeznámená s obsahem tohoto správního spisu, je tedy velmi nepravděpodobné. Jelikož jej žalobce nikterak důkazně nepodložil, soud jej považuje za nevěrohodné. Byť totiž obecně platí, že objasnění skutkového stavu věci je povinností správního orgánu, pak v takové situaci, kdy obviněný z přestupku tvrdí „*určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Žalobce přitom žádný rozumný důkaz nenabízel, neboť jeho návrh na výslech všech zaměstnanců Motoristické vzájemné pojišťovny byl značně excesivní a nepřiměřený.
32. Správním orgánům žalobce též vytýkal, že neprovedly důkazy, kterými chtěl prokázat, že v době odeslání dopisu byl na zahraniční dovolené. Soud se i v tomto případě ztotožňuje s názorem správních orgánů, že takové dokazování by bylo nadbytečné; navíc návrh na sejmutí otisků prstů z obálky dopisu vznesený cca 2 roky po jejím odeslání a následném založení do správního a poté soudního spisu je naprosto nerealistický a neproveditelný. Především však soud konstatuje, že i kdyby se žalobce v okamžiku předání daného dopisu doručovateli poštovních služeb skutečně nenacházel na území České republiky, bez dalšího by to neznamenal, že nemohl dopis napsat. Nedatovanou anonymní listinu mohl napsat v zásadě kdykoli a toliko ji předat třetí osobě k odeslání. Žalobce sice tvrdí, že v takovém případě by skutek nebyl přičitatelný jeho osobě, čemuž však soud nemůže přisvědčit. Podstata přestupku, z něž byl žalobce uznán viním, tkví v ublížení na cti jinému; tohoto jednání se bezpochyby dopustí i (resp. spíše zejména) ta osoba, která urážlivou písemnost sepíše a zajistí, přestože ne osobně, její odeslání. I když je pravdou, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že žalobce „*zaslal M. M. dopis*“, je dle soudu třeba tento užitý termín interpretovat širěji a podřadit pod něj nejen prostý administrativní úkon spočívající v odeslání písemnosti, ale zejména materiální aspekt tkvící v jejím vyhotovení a organizačním zajištění jejího odeslání. Opačný přístup by byl dle přesvědčení soudu nepřiměřeně formalistický. Odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí tedy nelze z toho důvodu považovat za vnitřně rozporné.
33. Žalobce také tvrdí, že v řízení nebylo zjištěno, zda, kdo a jaký měl motiv k zaslání dopisu. On s poškozeným žádný problém neměl, protože výsledek daného přestupkového řízení pro něj dopadl dobře; naopak nelze tvrdit, že motivaci k urážce poškozeného nemohl mít někdo z pracovníků Motoristické vzájemné pojišťovny. Žalobci lze opět částečně přisvědčit v tom, že konkrétní motiv v řízení skutečně prokázán nebyl. Je však třeba zdůraznit, že se jedná o vnitřní stav pachatele, který není znakem skutkové podstaty nyní řešeného přestupku; jeho objasnění proto není nezbytné. Správní orgány pracovaly (a soud to považuje za naprosto logické a akceptovatelné) s určitou mírou pravděpodobnosti ohledně racionálně předpokladatelné motivace, jež mohla pachatele ke spáchání takového skutku vést. Jak již shrnul prvostupňový správní orgán, poškozený zastavil vozidlo žalobce a vytknul mu jeho pochybení při provozu na pozemních komunikacích, následně vyhotovil a předal správnímu orgánu oznámení pro podezření ze spáchání dopravního přestupku žalobcem a v neposlední řadě ve věci svědčil, v důsledku čehož se žalobce musel obhajovat ve správním řízení. Je sice pravdou, že předmětné přestupkové řízení nakonec bylo zastaveno. Jeho výsledek však již nebyl v gesci poškozeného, tudíž žalobce se mohl i nadále cítit dotčen, ukřivden a poškozen jednáním zasahujícího policisty vůči němu.

34. Naopak tvrzení, že někteří pracovníci Motoristické vzájemné pojišťovny mohli mít s poškozeným osobní spory či „nevyřízené účty“ z jiných kauz, je zcela spekulativní; tato konstrukce přitom nebyla oproti reálně pravděpodobným motivům žalobce v řízení nikterak doložena. Jedná se tedy dle soudu o daleko méně pravděpodobný průběh skutkového děje, než že to byl právě žalobce, kdo měl velmi konkrétní důvod se vůči poškozenému takto excesivním způsobem vymezit.
35. Stejně tak se soud ztotožňuje s podpůrným argumentem správních orgánů, že velmi vysoká míra emocionality, vulgarity a koncentrace sexuálních urážek zasahujících do cti poškozeného, které byly formulovány v dopise, svědčí o osobní zainteresovanosti pisatele do jím popisovaného případu. Konečně je možno zmínit také závěrečné vyjádření pisatele: „*tak snad se na té silnici zase někdy potkáme*“, které svědčí o tom, že autorem dopisu byl právě řidič vozidla, které přejelo „plnou čáru“. Za lichou soud považuje také námitku, že kdyby takový dopis psal žalobce, zaslal by jej spíše oprávněné úřední osobě magistrátu, případně by jej adresoval oběma policistům. Vyvrátit je třeba též žalobcův argument dlouhé časové prodlevy, neboť usnesení o zastavení přestupkového řízení bylo vydáno dne 23. 11. 2022 a dopis byl poškozenému doručen dne 23. 12. 2022; jedná se tedy o časové rozmezí 1 měsíce od skončení věci.
36. Žalobce závěrem odkazuje na judikaturu pojednávající o tom, že existují-li rozumné pochybnosti o tom, kdo spáchal delikt, je třeba tyto pochybnosti vyložit ve prospěch obviněného. Soud však shrnuje výše uvedené tak, že v projednávané věci dle jeho přesvědčení žádné rozumné a důvodné pochybnosti o autorství dopisu zasláného poškozenému nejsou. Jakkoli je pravdou, že v řízení nebyl proveden důkaz, který by přímo a jednoznačně prokazoval skutečnost, že žalobce danou listinu sepsal, tento závěr je možno spolehlivě učinit na základě shromážděných listinných důkazů, s přihlédnutím k okolnostem případu. Žalobce nepředložil žádná uvěřitelná a plausibilní tvrzení, která by byla způsobila vyvrátit závěry správních orgánů o jeho vině.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce

